

Lekció: 1Móz 3,1-13. Textus: Jn 10,10: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben éljenek.”

Kedves Testvéreim!

Miért van a világban szenvedés, veszteség és pusztítás? Miért kell mindezeket elszenvetnünk a személyes életünkben, kapcsolatainkban, népek és nemzetek életében? Olyan kérdések ezek, amelyek nemtől, kultúrától függetlenül minden emberben előkerülnek. **A teodícea kérdése**, mely ezt a kérdéskört próbálja megmagyarázni évezredes múlttal bír. **Ha Isten szeret és mindenható, akkor nincs szenvedés.** Ha mégis van szenvedés, akkor nem szeret vagy nem mindenható. Ha a nagy történet ívét nézzük, mely a Bibliai történet egészét foglalja magába, akkor tudhatjuk: Isten nem akarta, hogy az ember szenvedését – soha és semmikor. Isten jelenléte és a vele való kapcsolat szenvedésmentes volt – nincs hiány, nem válik termékettlenné, nem fogy el. Azonban amikor erre az ember nemet mondott és azóta ha nemet mondunk, belép az életbe a szenvedés, a pusztulás. **A szenvedés és a pusztulás tehát nem Isten akarata, hanem a bűn következménye. Olyan érzés ez, mintha meglopnának, kirabolnának**, amit egy betegségnél, gyásznál az egészségünk vagy egy szeretttünk elvesztése kapcsán érzünk. Volt valami jó, teljes, örömteli, most pedig már nincs...

Jézus kinyitja ezt a kérdést és azt mondja, hogy nem csak kettő tényező van az életünk egyetlenében. Hanem van egy tolvaj, aki elveszi, meghamisítja és elpusztítja a jó dolgokat, a kincseket, az értékeinket. Nagyobb városokban gyakran bemondják forgalmas helyeken, mint pl. egy metróállomás, hogy zsebtolvajok vannak a környéken, mindenki vigyázzon fokozottan az értékeire. Rómában már kétszer járhattam, mindkétszer megfordultunk a Trevi-kútnál, ahol erre a veszélyre fokozottan felhívják az emberek figyelmét – ne vegye elő a pénztárcáját, hogy érmét dobjon a kútba. Mégis, visszatérő jelenet előttem, ahogy füttyülnek a rendőrök és egyszerre mozdul meg a tömeg, mert valakit kiraboltak, mert mégis elővette a pénztárcáját...

Hogy lehet, hogy bedőltek a tolvajoknak? Hogy lehetséges, hogy ennyire nem tudtak odafigyelni? Az **életünk nagy tolvajával** szemben is ennyire figyelmesek vagyunk? Aki az örömeinket, a szeretetünket, az hitünket és a reményünket akarja elvenni? Jézus erről a tolvajról beszél, a nagy tolvajról, akiről keveset tudunk. Tolvaj? Kígyó, az ősi történet szerint? Ördög? Egy biztos, valaki, aki Isten jóságát és szeretetét akarja meglopni ebből a világban. **Szándékai ősieik: lop, öl és pusztít**, ezért jött. Jézus itt nem szinonimákat használ, hanem **a fokozatukat** mutatja be, ahogyan **a tolvaj megfoszt minket az élettől, az Isten általi jótól.**

Először is átver, letagadja az igazságot és eltitkolja a döntésünk következményét. „Tényleg nem ehettek a kert egyetlen fájáról sem? Nem haltok meg, hanem olyanok lesztek, mint Isten” **A tolvaj először egy vágyat ébreszt, majd pedig egy Istennél is jobb alternatívát kínál.** Akkor ez egy fának a gyümölcsében testesült meg, amit szintén Isten teremtett. Ma már szélesebb a tárház, amikor a teremtmény imádatára indít a Teremtő helyett. A pénz, a siker, a munka, a kapcsolataink, házastársunk és a gyermekünk is lehet ilyen bálványá, amitől **többet várunk, mint Istentől**, elhisszük, többet kapunk tőle, nagyobb örömet, elégedettséget és jobban kitölti a szívünk hiányos részeit, mint Isten maga. **A Trevi-kút 3 érmés legendája** a tolvajok legszebb meséje. Ha egy érmét dobsz be – visszatérsz Rómába. Ha kettőt, akkor a szerelmeddel térsz vissza. Ha hármat, akkor a megházassodva térsz vissza. Micsoda babona a gazdagság és a szerelem útján, mely értékessé és különlegessé tehet bennünket. Ezt használják ki a tolvajok. Mert a tolvaj először is elhiteti velünk a hazugságot, hogy aztán döntést hozunk.

A lopás után öl. Az eredeti jelentés nem gyilkosságra utal, hanem **áldozathozatalra. Hozz áldozatot, döntést azért, hogy Tiéd lehessen ez a jó, ami még Istennél is többet tud adni.** „Ha esztek...” **A tolvaj rászéd valamire.** Sokféle áldozatot hozhatunk: időnkkel, energiánkkal, egészségünkkel, kapcsolatainkkal mind-mind feláldozhatók egy bizonyos időben és helyen egy nagyobb jó érdekében. A Tervi-kútnál miután már a hazugság ott van a szívben, a veszély ellenére hoznak kockázatos döntést, áldozatot az emberek. De **az élet nagy tolvajával szemben ez a kockázat mindig valós áldozatokkal jár.** Vajon hányan állnának meg a nagy vagyon kergetésében, ha tudnák: az az állás, amit vágnak, az egészségükbe kerül majd, vagy a házasságukba, gyermekeik jövőjébe fog kerülni? Az áldozathozatal szépen lassan fejti ki hatását, ahogyan a vágásra ítélt állat sem tudja, hogy végül az élete vége felé lépdel.

Lop, öl és pusztít. A spirál végén pedig az ember már nem tud nem a bűnei következményével szembesülni, ami mindig **a megsemmisülés**, mindig a fájdalom és a pusztulás. **Ez a bűn természete, ez a tolvaj eredeti szándéka: elpusztítani az Isten jó teremtését, benne a legfőbb jóval, az Isten képmásával, az emberrel.** A Trevi-kútnál könnyű észrevenni, hogy kik azok, akik megijednek a bajtól, és kik azok, akiket ténylegesen kiraboltak. Nem futnak, hanem rá van írva az arcukra a kétségbeesés. **Mi lesz tovább? Hogy jutunk haza?** A legnagyobb tolvaj is ezt a célt jelölte ki: ne jussunk haza, sosem. Ne találjunk rá Istenre, az örök életre, a mennyek országára. **Senki sem akarja, hogy kirabolják**, de talán már értjük, hogy miként esünk újra-újra a tolvaj markába, aki szépen lassan foszt meg minket az örömüktől, a szeretetüktől, a hitüktől és reménységüktől.

„A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben éljenek.” **Jézus azonban beszél egy másik tényezőről, önmagáról, aki életet akar adni.** Ez nem árnyalás, nem metafora, hanem világos kijelentés: én vagyok a tolvaj ellenszere. Jézus arról biztat, hogy van egy másik út is, nem csak a kisémmizés, a folyamatos feszültség és békétlenség, hanem egy merőben más út. De ez **egyrészt szembenézéssel** is jár: nem élek Jézus nélkül. Nélküle kifosztott életem van vagy kifosztásra váró. Ha ez így elvont, akkor nézd így: halott vagyok vagy halálra vagyok ítélve. Amint nemet mondok Istenre, máris a halálban vagyok. Ezzel az állapottal való szembenézés pedig nem kedves dolog – inkább elbújunk és elrejtjük magunkat, azóta is. „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben éljenek”- mondja Jézus. Ennek az életnek pedig az ismérve a **bőség, hogy sokkal többet kapsz, mint amennyi jár, mint amennyit el tudsz képzelni.** Az eredeti kifejezés még egy ismerős helyen előfordul: az 5000 ember megvendéglése során. A bőség annak a megmutatkozása, hogy 12 teli kosár maradt az 5 kenyérből és 2 halból. Nemhogy nem lett kevés, még bőségesen maradt is. Ez a jézusi kapcsolatból fakadó bőséges élet ígérete. Milyen sokszor lekicsinyeljük vagy korlátozzuk Isten erejét és hatalmát, pedig **Ő sokkal többet és nagyobb képes adni nekünk, mint a hazug bálványaink, mint azt el tudnánk képzelni?** Milyen sokszor választjuk az életben a kiszámíthatót és biztosat, mint a bizonytalan, amihez már hit és bizalom kell?

Isten ma is keresi a szenvedésben megfáradt, kifosztott életünket: Hol vagy? Nem akarom, hogy félelemben élj, megkötözve a tolvajtól, a haláltól rettegve. Én más életet akarok neked adni, olyat, amely bőségesen kiárad másokra is. Miért? Mert tudja, hogy elveszett és kifosztott vagy és meg akar találni és visszaadni bőségesen azt, amitől meg lettünk fosztva. **Isten nem a tolvaj elpusztításával mutatta meg a szenvedés megoldását,** mert akkor bennünket is el kellett volna pusztítania, hiszen egymás kifosztói is vagyunk - **hanem kiszolgáltatta magát Jézusban a tolvaj céljának:** lop, öl és pusztít. Engedte önmagát **meglopni** „köntösére sorsot vetettek”. Engedte, hogy **feláldozzák,** mint bűnöst, bár büntelen volt – a megöletett bárány. Végül a **pusztítás,** mely a bűn következménye és a halál valósága. **Ez tehát az örömhír a tolvaj hazugságaival szemben: sokkal nagyobb az életem bűne és szenvedése, mint gondolnám, semmivel nem tudom ezt enyhíteni. De Isten sokkal jobban szeret, és többet tud adni, mint az el tudnám képzelni.** Minél inkább ezzel a valósággal és ténnyel nézek szembe – a szenvedések közben is – annál inkább megvigasztalódom, mert tudom, hogy nem a halálé az utolsó szó. **Jézus feltámadt, legyőzte a tolvaj hatalmát.** Minél inkább pedig az **Ő** igazságát és szeretetét keresem, annál inkább az élet, a bőséges élet lesz az jutalmunk – már itt is, de az örökkévalóságban igazán. Amen!